

4. Zbog gore navedenih nedostataka, Opći je sud povrijedio prava i načela žalitelja predviđena u Konvenciji za zaštitu ljudskih prava i temeljnih sloboda i Povelji Europske unije o temeljnim pravima, posebno pravo na pošteno suđenje, pravo na mirno uživanje vlasništva i načelo pravne sigurnosti.

⁽¹⁾ SL 2017., L 116, str. 1.

⁽²⁾ Uredba (EZ) br. 1272/2008 Europskog parlamenta i Vijeća od 16. prosinca 2008. o razvrstavanju, označavanju i pakiranju tvari i smjesa, [i] o izmjeni i stavljanju izvan snage Direktive 67/548/EEZ i Direktive 1999/45/EZ i o izmjeni Uredbe (EZ) br. 1907/2006 (SL 2008., L 353, str. 1.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 13., svezak 20., str. 3. i ispravak SL 2016., L 349, str. 1.)

**Žalba koju je 27. prosinca 2018. podnijela Europska komisija protiv presude Općeg suda (peto vijeće)
od 18. listopada 2018. u predmetu T-640/16: GEA Group AG protiv Komisije**

(Predmet C-823/18 P)

(2019/C 93/42)

Jezik postupka: engleski

Stranke

Žalitelj: Europska komisija (zastupnik: T. Christoforou, P. Rossi, V. Bottka, agenti)

Druga stranka u postupku: Gea Srl

Zahtjevi

Žalitelj od Suda zahtijeva da:

- ukine žalbom pobijanu presudu;
- GEA-i naloži snošenje svih troškova ovog postupka kao i troškova prvostupanjskog postupka.

Žalbeni razlozi i glavni argumenti

Komisija temelji žalbu na sljedeća dva žalbena razloga:

Komisija tvrdi da je Opći sud počinio dvije pogreške koje se tiču prava. Prvo, pogrešno je primijenio načelo jednakog postupanja, zanemario je sudsku praksu o pojmu poduzetnika i solidarnoj odgovornosti te je usto pogriješio u pogledu posljedica smanjenja novčane kazne koja se može pripisati samo bivšoj podružnici poduzetnika koji je izvršio povredu. Komisija posebno smatra da je Opći sud u žalbom pobijanoj presudi odstupio od sudske prakse Suda prema kojoj pojam solidarne odgovornosti za dio novčane kazne koji je zajednički svim pravnim osobama na koje se odnosi odluka, predstavlja izraz pojma poduzetnika u smislu članka 101. UFEU-a (vidjeti presudu C-231/11 P, Siemens Österreich, t. 57.). Stoga su pravne osobe koje u vrijeme počinjenja povrede pripadaju istom poduzetniku, po definiciji solidarno odgovorne za novčanu kaznu koja odgovara sudjelovanju poduzetnika u povredi (do maksimalnog iznosa za koji svaka pravna osoba pojedinačno odgovara). Logika presude temelji se na analognoj primjeni teorije o unutarnjoj podjeli solidarne odgovornosti, koja je također imala za cilj isključiti sudužnike iz odgovornosti za dijelove solidarno izrečene novčane kazne. Međutim, Sud je tu teoriju odbacio u predmetu C-231/11 P, Siemens Österreich, i spojenim predmetima C-247/11 P i C-253/11 P, Areva. Osim toga, presuda zanemaruje sudsku praksu prema kojoj matično društvo ne može iskoristiti 10-postotno donje ograničenje svoje bivše podružnice (C-50/12 P, Kendrion, t. 58., 68. i 70.). Dakle, u donošenju presude počinjene su pravne pogreške u pogledu tumačenja i primjene ustaljene sudske prakse Suda, njome se stvara pravna nesigurnost i utječe na diskrecijsko pravo koje Komisija ima kod određivanja novčanih kazni poduzetnicima zbog kršenja članka 101. UFEU-a.

Drugo, Komisija smatra da je Opći sud pogriješio kada je utvrdio da rok za plaćanje novčane kazne određene svim pravnim osobama u okviru poduzetnika koje su solidarno odgovorne (uključujući matično društvo GEA), počinje iznova teći od priopćavanja odluke o izmjeni kojom se novčana kazna smanjuje za samo jednu od tih pravnih osoba (ACW, bivšu podružnicu društva GEA). To je pogreška koja se tiče prava jer je Komisija ovlaštena odlukom o izmjeni smanjiti novčanu kaznu izrečenu samo jednoj pravnoj osobi koja je solidarno odgovorna, ako postoji materijalna pogreška koja utječe samo na tu pravnu osobu, bez potrebe za izmjenom novčanih kazni koje su u drugim dijelovima odluke izrečene preostalim pravnim osobama. Isto tako, Komisija ima pravo (ali nije obvezna) u tim okolnostima odrediti novi rok za jednu ili više pravnih osoba, pri čemu taj rok može isticati prije priopćavanja posljednje odluke o izmjeni. Razlog tomu je što izmjena novčane kazne ne znači da je ona zamijenjena. Slično tome, kad Sud smanji kaznu izrečenu pravnoj osobi, to ne dovodi do toga da se određuje nova novčana kazna s novim rokom (predmet C-523/15 P, WDI, t. 29. do 48. i 63. do 68. te predmet T-275/94, Groupement des cartes bancaires, t. 60. i 65.). Ako se presuda Općeg suda održi na snazi, pogreške na kojima se temelji presuda mogu utjecati na odvrćajući učinak Komisijinih novčanih kazni jer bi to značilo da bi izmjena novčane kazne izrečene jednom od njezinih adresata dovela do gubitka kamata na dio novčane kazne koji je zadržan za cijelog poduzetnika.

Konačno, u pogledu oba aspekta obuhvaćena žalbenim razlozima, presuda je nejasna i nedovoljno obrazložena.

**Zahtjev za prethodnu odluku koji je 21. prosinca 2018. uputio Helsingin hovioikeus (Finska) – A i dr.
protiv Finnair Oyi**

(Predmet C-832/18)

(2019/C 93/43)

Jezik postupka: finski

Sud koji je uputio zahtjev

Helsingin hovioikeus

Stranke glavnog postupka

Tužitelji: A i dr.

Tuženik: Finnair Oyi

Prethodna pitanja

1. Treba li Uredbu br. 261/2004 ⁽¹⁾ tumačiti na način da putnik ima pravo na novu odštetu u smislu članka 7. stavka 1., ako je zbog otkazanog leta dobio odštetu, a stvarni zračni prijevoznik preusmjerenog leta i otkazanog leta je isti te je i preusmjereni let koji je uslijedio nakon otkazanog leta kasnio u odnosu na planirano vrijeme dolaska u mjeri koja daje pravo na odštetu?
2. U slučaju potvrdnog odgovora na prvo pitanje, može li se stvarni zračni prijevoznik pozivati na izvanredne okolnosti u smislu članka 5. stavka 3., ako se prema Tehničkom *follow-upu* proizvođača zrakoplova koji se odnosi na zrakoplove koji su već u uporabi, s dijelom kojim se bavi predmetni dokument stvarno postupa kao s „On Condition” dijelom, to jest kao s dijelom koji se upotrebljava sve dok se ne pokvari, te se stvarni zračni prijevoznik na zamjenu predmetnog dijela pripremio tako da uvijek ima spreman zamjenski dio?

⁽¹⁾ Uredba (EZ) br. 261/2004 Europskog parlamenta i Vijeća od 11. veljače 2004. o utvrđivanju općih pravila odštete i pomoći putnicima u slučaju uskraćenog ukrcanja i otkazivanja ili dužeg kašnjenja leta u polasku te o stavljanju izvan snage Uredbe (EEZ) br. 295/91 (SL 2004., L 46, str. 1.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 7., svezak 26., str. 21.)